

Fénysugár

Evangéliumi hitebrestő és hirtelnyitő folyóirat

Felelős szerkesztő és kiadó: Dr. Farkas Mária diakonissza főnöknő. — Laptulajdonos: Féléb Evangélikus Diakonissza Egyesület. Kiadóhivatal: Budapest, I., Hidegkúti-út 123/a. — Megjelenik minden hó 1-én és 15-én. Előfizetési ára a „Kis Harang” gyermeklappal együtt: félévre 2 P. 25 fill., többes küldésnél 2 P. Egyes szám ára 20 fill. —

Csak egyet Uram.

Ne gazdagságot!
Szebb szűkösen és
szebb kegyelemből!
Ne hosszú létet!
Egyetlen perc is
éveket érhet,
ha Te megáldod.
Csak egyet, egyet!
Csak égő szívet!
Csak égi lángot!

Pünkösdi szívet.
Úgy dobog az, mint
pergő dobok ha
riadót vernek.
Töri a zárat:
ki a viharba,
úttalan útnak,
dühös tengernek!
Szíveket nyerni,
világot venni,
minden bálványnak
harcot üzeni
tengeren túl és
tengeren innen...
Előre, huj, csak
előre menni!

Árvizi hajós,
vezni bűnök,
nyomorok, könnyek
zavaros szennyén
életet mentve,
elmerülőknél
kereszt kegyelme
titkát jelentve.
És ha közönynek
hidege ér is
fagyos dermesztőn,
mégis lobogni,
mégis elégni
mennyei lánggal
életet nyerőn,
életet vesztőn.
Pünkösdi szívet!

Pünkösdi szívet!
Felér az, Uram
garmada kincessel,
évek sorával.
Csak egyet kérek.
Pirosan égő
pünkösdi szívet!

Négy szelek felől
törj elő, Lélek!

Pünkösöd.

Iskolába jártam s dolgozatot kellett írnom pünkösdről. Beszéltem a természet csodáiról, s a végén hozzáírtam azt, amit hittanórán tanultam: pünkösöd az egyház megalapításának a napja. Nem értettem akkor, hogy ez mit jelent s később is sok gondot okozott nékem. Úgy jártam, mint az az ember, aki először látott villanyégőt: gondolkodott felette, szötte tovább a szálakat, mégsem jutott eredményre. Közben besötétedett. Valaki felgyújtotta a villanyt — most már megértette, hogy mit jelent a lámpa. Nem volt többé szüksége tudományos értekezésekre. A világosság mindent megmagyarázott.

Igy jártam pünkösddel. Hiába törjük a fejünket pünkösöd értelmén, mégsem értjük meg, míg meg nem tapasztaljuk a pünkösdi Lélek erejét.

Volt idő, amikor a keresztyén egyházban pünkösödöt nagyobb ünnepnek tartották karácsonynál. A Szentlélek kitöltését jobban ünnepelték Jézus születésénél. Ilyen nagy jelentőséget tulajdonítottak ennek az ünnepnek. Minden okuk megvolt rá. Hiszen húsvét és pünkösöd között zárt ajtók mögött reszketve ültek »a zsidóktól való félelem miatt«. Szívük tele volt kérdéssel, félelemmel, szorongással és vágyakozással. Húsvétot már megélték. Az élő Isten a megváltás művét bizonyossá tette előttük Krisztus feltámasztása által. De ehhez a tudáshoz hiányzott még valami — pünkösöd! Ez volt az az idő, melyet valaki egyszer nagyon találóan, a zárt ajtók mögötti időnek nevezett. Hány keresztyén életről lehetne elmondani ugyanezt napjainkban is! Megvilágosodott előttük már, hogy Krisztus élt, meghalt és feltáma-

dott, bűnösöknek tartják magukat s Krisztus golgotai áldozatával vizsgálódnak, mindez azonban csak tudás náluk, nem pedig személyes tapasztalása annak a csodálatos váltságnak, erőnek, amely a Szentlélek által lett a miénk. Húsvét és pünkösöd közti időt élők: csüggednek, félnek, szívük nem ég Uruk szeretetétől, füleikhez nem hatolhatott el még a nagy szabadulás híre.

Pünkösöd nyitja meg a remegő tanítványok ajkát hatalmas bizonyosságtételre. Pünkösöd mozgatja meg az emberek szívét, hogy így szólnak: »Mit cselekedjünk, atyánkifiai, férfiak?« Nem tudásra, ismeretre tesznek szert.

Ahol a Szentlélek munkát kezd, ott bűnismeret van. Feltárja a sebet, de Jézushoz, a nagy Orvoshoz segíti a gyötrődő lelket. Így lett az első pünkösöd eredménye 3000 lélek, akik az Úrhoz tértek.

A pünkösdi Lélek tesz bizonyosságot lelkünkben arról, hogy Isten gyermekei vagyunk, nyitja meg bízó hittel teli imára ajkunkat, hogy így szólhatunk: »Abba, szerelmes Atya!« Általa teremhet életünk gyümölcsöket. A Lélek nyitja meg gondolat-, érzelemvilágunkat, tetteinket Isten dolgai előtt.

Pünkösdi Lélek nélkül nincs igazi élet. Mindannyiunknak szüksége van reá. Vettük-e már a Szentlelket? »Kérjétek és megkapjátok.« »Mennyivel inkább ad a ti mennyei Atyátok Szentlelket azoknak, akik tőle kérik.«

... Én kérem az Atyát, és más vigasztalót ad néktek, hogy veletek maradjon mindörökké.

Ján. 14:16.

EZÉKIEL 36:27. És az én lelkemet adom belétek és azt cselekszem, hogy az én parancsolataimban járjatok és az én törvényeimet megőrizzétek és betöltsétek.

JÖVEL, SZENTLÉLEK ÚRISTEN!

Ami az élet az emberben, az a Szentlélek a keresztyén életében. Nélküle nincs lelkiélet, nincs élő keresztyénség. Néha látszólag minden megvan, ami a keresztyénséghez szükséges — ugyanúgy, mint ahogy a holttestnek minden tagja megvan, de hiányzik az élet, — azzal együtt minden. Eszünkkel meg tudjuk tanulni, hogy Krisztus minket megváltott. De a Szentlélek világossága nélkül ez felületes, halott tudás, amely mellett a szívből hiányzik a bizodalom, de ott van a félelem a haláltól és az örökkévalóságtól.

Mi a Szentlélek nélkül is tudjuk, hogy bűnösök vagyunk. De ez olyan hideg, gyümölcstelen ismeret, amely mellett ugyanolyan könnyelműek maradunk, mint amelyenek előbb voltunk. Lélek nélkül is lehet imádkozni. Óh, milyen hideg, milyen halott minden, ha a felülről való tűz hiányzik!

Nem tapasztaltuk még még sohasem, hogy felülről való világosság nélkül keresztyénségünk nem ér semmit sem? Milyen nehéz minden, hogyha a Lélek ereje hiányzik. A tanítványok sem tudtak semmit és nem ért az ő munkájuk semmit sem, mielőtt vették a Szentlelket. És mi akarunk valakik lenni, valamit tudni Őnélküle?

Óh, Szentlélek! Jövel, térj be hozzánk!

K É P E K.

Künn áll a gyorsvonat a külső vágányon utasokkal telve. Az indulás ideje elérkezett, a kerekek mégis mozdulatlanul állanak. De megindul felé a mozdony. Hozzáerősítik a kocsikhoz. A kerekek mozgásba jönnek s a vonat zakatolva robog ki a pályaudvarról, előre — a cél felé. — Forró napsütésben tikkadtan hajtja le fejét a virág. Nem növekedik, új levelet sem hajt. De várj, amíg esőt kap. Hogy issza magába a kiszáradt rög a jótékony esőt! Fel-frissül, felélénkül a tikkadt virág! — Ami a vonat számára a mozdony, a virágnak az áldott eső —, azt jelenti néked és nekem a Szentlélek.

Miért kívánjuk a Szentlelket

Bibliaóra után egy jólöltözött úr így szólt az előadóhoz: »Sajátságos dolog. Hetek óta imádkozom Szentlélekért s mégsem részesülök ajándékában.« »Csakugyan különös, de miért vágyik a Szentlélek után?« »Hogy általa boldog lehessenek.« »Itt van éppen a baj, uram. Ilyen alapon az ördög is vágyódhatnék a Szentlélek után. A Szentlélekre azért van szükségünk, hogy általa megismerjük Isten akaratát s készek legyünk a cselekvésre; hogy alkalmas eszközökké formálhasson, akit tetszése szerint használhat.« A férfi haragosan ment el, de később belátta, hogy mennyire igaz volt az igehirdetőnek. Megtért s örömteli szívvel adhatott hálát az elnyert Szentlélekért.

Miről ismerhető fel, hogy valakiben a Szentlélek lakik?

Fiatal keresztyén kereste fel Patterson püspököt s azt kérdezte tőle: »Hogy van az, hogy most másképen gondolkodom, mint azelőtt? Régen, ha a Bibliából olvastam, gondolataim mindig elkalandoztak — most kötve vagyok Isten Igéjéhez. Régen aggodalmaskodtam olyan dolgok miatt, melyek most számomra teljesen közömbösekké váltak. Most csak egy sarkal: lelkem üdvössége.«

»Felelj meg magad rá« — válaszolt a püspök. Az ifjú egy ideig hallgatott s azután így szólt: »Aki mindezt munkálja bennem, az a Szentlélek.«

Belülről.

»Ne mulassza el az alkalmat, mielőtt elutaznék, nézze meg okvetlenül templomunk ablakait belülről« — figyelmeztettek. Míg a kulcsot hozták, megnéztem kívülről az ablakot. Semmi különösöt nem láttam rajta. »Szürke, átláthatatlan üveg« — gondoltam. De amikor beléptem a templomba, elémtárult a maga csodálatos szépségében az 550 évvel ezelőtt készített mestermű. Mintha csak most került volna ki mestere kezéből. Elgondolkoztam. Ha kívül maradok, kívül állva szemlélődöm s alkotok magamnak véleményt róla, soha nem ismertem volna meg igazi szépségét.

Hány ember tartja magát távol Krisztus egyházától, bírálja azt s

nem veszi a fáradságot, hogy »belülről« is megismerje.

Régi dóm ajtaját egy feszület képezte. A feszületen a megfeszített Krisztus széttárt karokkal. Aki a templomba akart jutni, csak Krisztus kitért karja alatt mehetett be.

A Szentlélek mindenkit hív Krisztus egyházába. De belépni csak a gólgotai kereszt alatt lehet. Krisztus az egyedüli út. Senki sem juthat az Atyához, csak Ő általa. Ne maradjunk kívül, távol állva. Krisztus egyháza azoknak a közössége, akik »bent« vannak.

»Kevés vonást ismerünk az első keresztyén gyülekezet életéből. De ezekből mégis egységes képet alkothatunk. A főjellemvonásuk volt, amelyet úgy a közösségnél, mint az egyes keresztyéneknél tapasztalni lehetett az, hogy Szentlélekkel teljesebbek voltak. Erejüknek forrása ismeretlen életközösség volt Istennel. Ebben az erőben állottak az első keresztyének vezetőik mellett és ha az élet vihara közelgett, kiragadták őket imájukkal a veszedelemből. Ebben az erőben végeztek mindnyájan — azok is, akik nem apostolok voltak — az ő bizonyoságtévő szolgálatukat, ha nem is szóval, de megújult életükkel. A Szentlélek hatása alatt érték meg férfiúvá és léptek elő a sorból, ha az Úr ügyének szüksége volt rájuk. Ez okozta a gyülekezet csodálatos növekedését Jeruzsálemben és amikor az üldözés e gyülekezetet szétszórta, a szétszóródó szikrák tüzet gyújtottak a környező országokban is.«

Würz F.: Az első keresztyének missziója.

CSODA ÁLTAL.

Hogy Isten az Ő nagy irgalmasságából és jóságából milyen csodálatos úton ragadja meg az emberi lelket s vonja magához — erről tesz bizonyosságot a következő igaz történet.

Szabó István intéző volt egy jó módú földbirtokosnál. Már kora ifjúságában hallotta az Evangéliumot, hívő szülők gyermeke volt, akiknek szívében, házában az Ige otthont talált. Ő maga azonban bűnismeretre nem jutott s így még igazán soha nem kereste a szabadulást. Sok imádság és könyörgés szállt fel a szülők ajkáról Isten trónja elé.

Egy vasárnap délután Szabóék-nál bibliaóra volt, amelyen az intéző is részt vett. A cselekedetek könyvének 9. részéről szólt az igehirdetés. Arról, hogy Isten kegyelme és hatalma által ma is képes arra, hogy istenkáromlóból Istent imádót formáljon egy szempillantás alatt. Sötétségből a viláosságra vezessen.

Korán esteledett. Az intéző elhagyta a szülői házat, hogy az erdőn keresztül még idejekorán szolgálati helyére érhesse. Azt gondolta, hogy egyedül járja az erdei utat s úgy átadta magát gondolatainak, hogy nem vette észre a mögötte haladó gyermekeket. Ugyanis útközben két kis gyermek csatlakozott hozzá. Féltek a magányos erdőben s észrevétlenül az intéző háta megett járva követék őt. Csaknem két órája mentek így, amikor az égbolton nagy fényesség támadt s az intéző eszméletlenül terült el a földön.

A gyermekek közül az egyik ijedten szaladt a közeli faluba segítségért, a nagyobbik pedig igyekezett, amennyire tőle telt, segíteni Szabó Istvánon. Az intéző ha-

marosan magához tért, visszaemlékezett arra, ami történt s amit délután a bibliaórán hallott. Térdreborult s amikor felkelt, Isten békessége költözött szívébe.

Amikor a faluból a segítség megérkezett, Szabó István bizonyosságot tehetett arról a csodáról, amit megtapasztalt.

Az ujságok a következő napon hírt adtak egy meteorról, mely azon a bizonyos vasárnap délután néhány percre beragyogta az égboltozatot. Azt azonban nem tudták, hogy Isten ezt az égi jelt arra használta fel, hogy egy bűnöst megtérésre juttasson.

A TÖKÉLETES EGYHÁZ.

Arról panaszkodott Spurgeonnak valaki, hogy hiába kutat, hiába keres, egyik egyház sem üti meg a tökéletesség mértékét. »Tökéletes egyház itt a földön nincs« — válaszolt Spurgeon. »Ha csak tökéletes egyháznak akar tagja lenni, várnia kell, míg a mennybe beléphet. Mert ha volna is tökéletes egyház, fiatal barátom és az felvenné magát tagjai sorába, ezzel már megszűnt volna tökéletes egyház lenni. Azért ne keresen itt a földön ilyen értelemben tökéletességet.«

Egy istenkáromlónak ismert férfi résztvett az istentiszteleten. A lelkész Lukács 1:15. versét olvasta fel és azt mondta: »A jelenlévők közül a leggonoszabb embernek mondom: Ha ma kéred Istent Jézus nevében a Szentlélek ajándékáért, meg fog hallgatni téged.« A mi emberünk csendesen körülnézett. »A leggonoszabb ember itt kétség nélkül én vagyok.« Hazament, Istenhez könyörgött s a káromkodó emberből Isten szolgálója lett, aki még 50 évig élt s tett boldogan bizonyosságot Uráról.

KÜLMISSZIÓ.

Johannsen Péter.

(Folytatás.)

A szeminárium nagyon egyszerű viszonyok között kezdődött. Sem épülete, sem semmiféle tanszere nem volt. A tanulóknak maguknak kellett gondoskodniok életük fenntartásáról, maguk főztek és mostak. A tanítás a templomban folyt és kint a szabadban a fák alatt. Kevés növendékkel kezdtek, végül 100—120 szemináriumi hallgató volt. Idővel felépülhetett az iskola, melynek építésénél két későbbi misszionárius is sokat segített. Amikor a második misszionárius megérkezett, nem győzött csodálkozni a szeminárium egyszerűségén, szegényes voltán. Három lakószoba állott a misszionáriusok rendelkezésére, melyek közül az egyikben Johannsen családjával lakott. Milyen áldozatkészeknek, igényteleneknek kellett lenniük ezeknek a misszionáriusoknak. Ennek a bélyegét viselte magán az egész intézmény.

Hangyaszorgalommal dolgoztak tanítók és tanítványok egyaránt. Tankönyveket, jegyzeteket önmaguknak kellett készíteniök. Itt mutatkozott meg Johannsen nagy nyelvteljesége és kiváló képessége a fordítás terén. Milyen sokat dolgozott ez a szorgalmas férfi iskola- és gyülekezeti munkája mellett irodalmi téren is. Ő fordította az Ótestamentumot batak nyelvre az (Újtestamentumot Nömmensen fordította). Ez a fordítás a bennszülöttek szerint felülmulthatatlan.

Élete még tartalmasabb, gazdagabbá lett, amikor rábízták a batak-lelkészek kiképzését. Ugyanis 1883-ban arra az elhatározásra

jutottak, minthogy misszionáriusokat nem tudtak már kellő számban az egyre növekedő batak-egyház rendelkezésére bocsátani, hogy bennszülötteket képeznek ki. 20 lelkész végezte tanulmányait így, több évfolyamon keresztül. Ezek a batak-lelkészek is éppen úgy, mint Johannsen többi tanítványai, nemcsak gazdag tudásukat köszönhették néki, hanem benső életük növekedését. Mélyre vezette őket Isten Igéjében s lábukat szilárd alapra állította. A rábíztaknak atyjuk volt. Szigorú és kemény, amikor arra volt szükség, de szíve telve szeretettel, segíteni-akarással. A vággyal, hogy tanítványait előbbre segítse.

Sokoldalú elfoglaltsága mellett Johannsen misszionárius a pansuri közösséget sem hanyagolta el, amely elhalálózásakor 2500 lelket számlált. Silindung völgyének lakossága nagy tiszteletben tartotta személyét s az Úr kegyelméből megérhette ott az Evangélium diadalrajutását. 1898-ban bekövetkezett hirtelen halála után ezren és ezren gyászolták nemcsak a tanítók és bennszülött lelkészek, de közel és távol számos keresztyén is. Valóban gazdagon megáldott élete volt. Élő viznek folyamai ömlöttek belsejéből. A pansuri missziói ház kertjébe temették felesége és leánya mellé. Egyik fia mint missziós orvos működik Batakban.

Johannsen misszionárius neve elválaszthatatlanul összeforrt a batak-misszió áldásteljes életével.

Távozása előtt így ír Johannsen: »Minden megtapasztalt kegyelemért és szeretetért csak egyre vágyik a szívem: mindennel, ami vagyok és amim van, Néki feláldoztatni. Bár elfogadná az Úr gyöngye és szerény hálaáldozatomat!«

TUDAKOZZÁTOK AZ IRÁSOKAT!

Május 17. I. Kor. 14:1—12. Zsolt. 110:1—4. *Ef. 1:11—14.* Az az örökség, amelyben örvezdhetünk, a jövőben lesz osztályrészünké. Gazdagság és földi szegénység helyett; megváltás büntől, testtől és haláltól; tökéletes közösség Istennel. Hogy van hát: a hívő számára a földön csak szegénység, halál, nyomorúság s bűn van? Nem! A jövődő dicsőség beragyogja fényével már a földi életünket s a benső embernek közössége lehet a Szentlélek által a Szentháromság Istennel. Azért legyen Néki hála az Ó nagy ajándékaert!

Május 18. Márk 16:14—20. Csel. 1:1—11. Luk. 24:50—53. Kol. 3:1—4. *Zsolt. 2.* A mennybemenetel ünnepén fordítuk tekintetünket a mennyei trónon ülő Krisztusra. Emberi természetünk-nél fogva sokkal könnyebben tudunk foglalkozni a földön járt, emberi alakban levő Krisztussal, mint a mennyben ülő, megdicsőült Krisztussal. Ez azonban nemcsak természetes, hanem helyes is. Számunkra a megfeszített Krisztus a nagy Szabadító s ez hozzátartozik az Ó földi életéhez. De ez nem zárja ki azt, sőt szükségessé tesz, hogy a feltámadott, megdicsőült, mennyei trónon ülő Krisztus is elfoglalja helyét a lelkünkben, az életünkben. Nekünk nemcsak Krisztus irgalmasságával és kegyelmével kell tisztában lennünk, hanem dicsőségével, felségével, hatalmával is. Az egész Krisztust kell életünkbe befogadnunk.

Május 19. I. Kor. 14:13—25. IV. Móz. 10:29—11:15. *Ef. 1:15—23.* Pál apostol alig talál szavakat annak kifejezésére, hogy milyen drága ajándékot kaptunk mi Istentől Jézus Krisztusban. A 18. és 19. versben van kifejezve, hogy mit nyernek azok, akiknek szeméit Isten megvilágosíthatta. Semmiféle magyarázattal gazdagabbá nem tehetnök azt, amit Pál itt felsorol s azért mindenkit csak arra szólíthatunk fel, olvassa el minél többször és minél figyelmesebben ezeket a csodálatos verseket s fogadja el hittel, amit Isten neki azokban felajánl s aztán boruljon le az előtt, akinek mindenek a lábai alá vannak vetve.

Május 20. I. Kor. 14:26—40. Zsolt. 42. *Ef. 2:1—7.* Nagyön világosan és érthetően van itt egymás mellé állítva az embernek az élete, amelyben egykor, megtérése előtt járt s az az új élet, amelyben a megtérés után jár. A kettő között Isten irgalmassága, szeretete és

kegyelme az összekötő híd, mindaddig amíg az ember át nem megy rajta, azután pedig az elválasztó fal az új élet és a régi között.

Május 21. Ján. 15:26—16:4. I. Pét. 7:8—11. Ján. 7:33—39. *Ef. 1:15—23. Ef. 2:8—10.* Egészen csodálatos kijelentése az Igének az, hogy Isten még a jócselekedeteket is elkészítette számunkra, amelyekben járunk. Ez veszi elejét annak, hogy jócselekedeteinkkel kérkedjünk. Hiszen azok is Isten ajándéka s hit által tehetjük őket magunkévá. A legboldogabb ember az, aki már felismerte, hogy minden: kegyelem. De ide akar eljuttatni Isten minden őszinte keresztyént.

Május 22. I. Kor. 16:1—9. Zsolt. 75. *Ef. 2:11—16.* Szoktunk-e mi megemlékezni? Eszünkbe jut-e, hogy kik voltunk, mik voltunk, hol voltunk? Honnan és miből hozott ki bennünket Isten megváltó és megigazító kegyelme? Hálaság vagyunk-e azért a nagy kegyelemért, hogy Krisztusban most már egészen közel lehetünk Istenhez, hogy új embereké lettünk s békességünk van Istennel? Ne vegyük könnyen ezeket a dolgokat, hanem töltsd el szívünket igazi alázatossággal és mélységes hála.

Május 23. I. Kor. 16:10—24. II. Móz. 11:16—35. *Ef. 2:17—22.* Dicsőséges dolog beléépíttetni Isten templomába, amelynek szegletköve maga az Ur Jézus Krisztus. De mint ahogy a szegletkövő élő kő, nekünk is élő köveknek kell lenni, akiknek egész élete beszédes bizonyágtétel Jézus Krisztusról. Az élő kövekből felépített templom Isten hajléka. Istennek kell lakoznia a Szentlélek által minden egyes kőben, hogy így zavartalanul élhessen az egész épületben. Nem zavarod-e te az összhangot meg nem szentelt életteddel? Ha igen; akkor alázd meg magadat, hogy Isten helyreállíthasson.

Május 24. I. Pét. 1:1—9. IV. Móz. 12:1—11, 13—15. *Ef. 3:1—6.* Bár már az Ur Jézus földön jártában is világos jelei voltak annak, hogy Isten a pogányokat is bevette a maga üdvébe, azért határozott kijelentést erre nézve csak Pál apostol kapott. Ó volt az, akit az Ur elsőnek küldött a pogányok közé s Pál ennek a küldetésnek engedelmeskedett is, úgy, hogy méltán nevezhetjük őt az első pogány misszionáriusnak. Pál bizonyára azt hitte, hogy az általa megkez-

dett missziói munka sokkal gyorsabb lépésekkel fog előre haladni, de fájdalom, ma csaknem kétezer év múlva, még mindig vannak pogány népek, amelyekhez nem jutott el az evangélium.

Május 25. I. Pét. 1:10—16. IV. Móz. 13:1—3. 17:33. Ef. 3:7—13. Pál nagy kegyelemnek tekinti azt a megbízatást, hogy a pogányok közé menjen. Fölismeri-e ebben a munkában Istennek öröktől fogva való terveit, amelyeket csak most látott jónak napfényre hozni és megvalósítani. Itt is eszünkbe juthat az, hogy Istennél ezer esztendő anyni, mint egy nap, éppen azért Ő sohasem siet, de el sem késik böles és szeretetteljes terveinek keresztülvitelével. Jó, ha megtanulunk várni és Istenben föltétlenül bizni. Csak az a fontos, hogy Isten tervei megvalósulásának ne a mi késlekedésünk és engedetlenségünk legyen az oka.

Május 26. I. Pét. 1:17—25. IV. Móz. 14:1—19. Ef. 3:14—19. Pál apostol munkáját bizonyára az tette olyan eredményessé, hogy minden munkát avval kezdett, kísért és végzett, hogy meghajtotta térdét az Ur Jézus Krisztus Atyja előtt. S amit imádságaiban kér, az mindig lelki dolog. Mi oly sokat törődünk a mi földi dolgainkkal. Magunkért és szeretteinkért is sokkal többet imádkozunk olyan értelemben, hogy testi egészséget, anyagi segítséget, földi eredmények elérését kérjük, mintsem a lelki üdvösségükre való dolgokat. Hát még az Isten országa ügyéért és előmenetelért való kérések milyen kevés helyet foglalnak el imáinkban!

Május 27. I. Pét. 2:1—10. Ezék. 36:22—28. Ef. 3:20—21. A kérést hálaadás és Isten dicsőítése fejezi be. Ez az egész imádság koronája. Ki van benne fejezve az is, hogy bármily sok és nagy dolgokat kért is Pál, tudja, hogy Isten ezeknél is többet és nagyobbat adhat, mert Isten kegyelmőségesebb, mint ahogy mi azt csak elgondolni vagy kérni is tudjuk. Ilyen hittel csak az tud imádkozni, aki minden gáton keresztültört, ami őt Istentől elválaszthatná.

Május 28. Ján. 14:23—31. Csel. 2:1—13. Ján. 14:15—21. Ef. 9:19—22. Ef. 4:1—6. Isten gyermekei egységének gondolata foglalkoztatja Pált. Tudja hogy ez a gondolat nagy mértékben foglalkoztatta magát az Urat is s

mélyseges kifejezésre jut főpapi imájában. (Ján. 17.) Ez az egység csak hittel, reménységgel és mindenekfölött olyan szeretettel valósulhat meg, amely túrni és szenvedni is tud. Az egységre való erő és képesség sohasem az emberben van, mindig onnan felülről kell venni. Isten munkája ez az emberi lelkekben. Engedjünk Isten Lelke munkájának.

Május 29. Ján. 3:16—21. Csel. 10:42—48. Ján. 15:9—16. Ef. 4:11—16. Ef. 4:7—10. A kegyelem külön-külön adatik mindegyikünknek. A kegyelem legfontosabb ajándékát: a bűnbocsánatot és fiúvá fogadtatást mindenki egyformán megkapja, aki hisz. De vannak a kegyelemnek olyan ajándékai is, amelyek különböző módon és mértékben adatnak az egyes hívőknek a különböző feladatok szerint, amelyek reájuk bizatnak. Mert senki sem azért kap kegyelmi ajándékot, hogy azt önzően magának tartsa, hanem azért, hogy vele másoknak szolgáljon.

Május 30. I. Pét. 2:11—30. IV. Móz. 14:20—35. Ef. 4:11—16. Ezekben a versekben még jobban ki van fejezve a tegnapi már érintett gondolat. Valóban nem lehetne Isten országa tagjainak különbségét és egyúttal egységét találóbban kifejezni, mint az emberi testnek hasonlatával. Erdemes foglalkozni avval, hogy Isten bölcsesége milyen csodálatos módon alkotja meg az emberi testnek szervezetét; úgy, hogy minden legkisebb részletnek is megvan a maga külön rendeltetése s valamennyi együttvéve egy csodálatos egészet képez. Pedig ez a hasonlat még tulajdonképpen csak halvány képe annak a csodálatos különféléységnek és fenséges egységnek, amely a Krisztus földi testében, a hívők közösségében megnyilvánul.

Május 31. I. Pét. 2:21—25. IV. Móz. 14:36—45. Ef. 4:17—24. Amilyen különbség van az állati élet és az emberi élet között, olyan különbség van az ó-ember és az új-ember élete között, sőt még nagyobb. Az emberi élet, fájdalom, sokszor alásüllyed valóságos állati életté; az újjászületett ember életének sohasem szabad visszaesni az ó-ember életébe. Az új embernek új lelki ruhában kell járnia, méltóan elhivatásához, hogy ő a legnagyobb Királynak, a felséges Istennek a gyermeke. Isten gyermeke, királyi ruhában járj-é?